रथेन काञ्चनाङ्गेन कल्पितेन यथाविधि। शैव्यसुग्रीवयुक्तेन किङ्किणीजालमालिना।
सर्व्वशस्त्रोपपन्नेन जीमूतरवनादिना। ज्वलिताग्निप्रकाशेन द्विषतां हर्षघातिना।
सन्नद्धः कवची खड्गी बद्धगोधाङ्गुलित्रवान्। मृगयाव्यपदेशेन प्रययौ पुरुषर्षभः। ७९३५
सुभद्रा त्वथ शैलेन्द्रमभ्यर्च्यैव हि रैवतं। दैवतानि च सर्व्वाणि ब्राह्मणान् स्वस्तिवाच्य च।
प्रदक्षिणं गिरेः कृत्वा प्रययौ द्वारकां प्रति। तामभिद्रुत्य कौन्तेयः प्रसह्यारोपयद्रथं।
सुभद्रां चारुसर्व्वाङ्गीं कामवाणप्रपीडितः। ततः स पुरुषव्याघ्रस्तामादाय शुचिस्मितां। रथेन काञ्चनाङ्गेन प्रययौ स्वपुरं प्रति।
ह्रियमाणान्तु तां दृष्ट्वा सुभद्रां सैनिका जनाः। विक्रोशन्तोऽद्रवन् सर्व्वे द्वारकामभितः पुरीं।
ते समासाद्य सहिताः सुधर्म्मामभितः सभां। सभापालस्य तत्सर्व्वमाचख्युः पार्थविक्रमं। ७९४०
तेषां श्रुत्वा सभापालो भेरीं सान्नाहिकीं ततः। समाजघ्ने महाघोषां जाम्बूनदपरिष्कृतां।
क्षुब्धास्तेनाथ शब्देन भोजवृष्ण्यन्धकास्तदा। अन्नपानमपास्याथ समापेतुः समन्ततः।
तत्र जाम्बूनदाङ्गानि स्पर्द्ध्यास्तरणवन्ति च। मणिविद्रुमचित्राणि ज्वलिताग्निप्रभाणि च।
भेजिरे पुरुषव्याघ्रा वृष्ण्यन्धकमहारथाः। सिंहासनानि शतशो धिष्ण्यानीव हुताशनाः।
तेषां समुपविष्टानां देवानामिव सन्नये। आचख्यौ चेष्टितं जिष्णोः सभापालः सहानुगः। ७९४५
तच्छ्रुत्वा वृष्णिवीरास्ते मदसंरक्तलोचनाः। अमृष्यमाणाः पार्थस्य समुत्पेतुरहङ्कृताः।
योजयध्वं रथानाशु प्रासानाहरतेति च। धनूंषि च महार्हाणि कवचानि वृहन्ति च।
सूतानुच्चुक्रुशुः केचिद्रथान्योजयतेति च। स्वयञ्च तुरगान् केचिदायुञ्जन् हेमभूषितान्।
रथेष्वानीयमानेषु कवचेषु ध्वजेषु च। अभिक्रन्दे नृवीराणां तदासीत् तुमुलं महत्।
वनमाली ततः क्षीवः कैलाशशिखरोपमः। नीलवासा मदोत्सिक्त इदं वचनमब्रवीत्। ७९५०
किमिदं कुरुथाप्रज्ञास्तूष्णींभूते जनार्दने। अस्य भावमविज्ञाय संक्रुद्धा मोघगर्जिताः।
एष तावदभिप्रायमाख्यातु स्वं महामतिः। यदस्य रुचितं कर्त्तुं तत्कुरुध्वमतन्द्रिताः।
ततस्ते तद्वचः श्रुत्वा ग्राह्यरूपं हलायुधात्। तूष्णींभूतास्ततः सर्व्वे साधु साध्विति चाब्रुवन्।
समं वचो निशम्यैव बलदेवस्य धीमतः। पुनरेव सभामध्ये सर्व्वे ते समुपाविशन्।
ततोऽब्रवीद्वासुदेवं वचो रामः परन्तपः। किमवागुपविष्टोऽसि प्रेक्षमाणो जनार्दन। ७९५५
सत्कृतस्त्वत्कृते पार्थः सर्व्वैरस्माभिरच्युत। न च सोऽर्हति तां पूजां दुर्बुद्धिः कुलपांसनः।
कोहि तत्रैव भुक्त्वान्नं भाजनं भेत्तुमर्हति। मन्यमानः कुले जातमात्मानं पुरुषः क्वचित्।
इच्छन्नेव हि सम्बन्धं कृतं पूर्व्वञ्च मानयन्। कोहि नाम भवेनार्थी साहसेन समाचरेत्।
सोऽवमन्य तथाऽस्माकमनादृत्य च केशवं। प्रसह्य हृतवानद्य सुभद्रां मृत्युमात्मनः।
कथं हि शिरसो मध्ये कृतं तेन पदं मम। मर्षयिष्यामि गोविन्द पादस्पर्शमिवोरगः। ७९६०
अद्य निष्कौरवामेकः करिष्यामि वसुन्धरां। नहि मे मर्षणीयोऽयमर्जुनस्य व्यतिक्रमः।
तं तथा गर्जमानन्तु मेघदुन्दुभिनिस्वनं। अन्वपद्यन्त ते सर्व्वे भोजवृष्ण्यन्धकास्तथा।
इत्यादिपर्व्वणि सुभद्राहरणपर्व्वणि बलदेवक्रोधे विंशत्यधिकद्विशतोऽध्यायः॥ समाप्तञ्च सुभद्राहरणपर्व्व॥ २१०॥